

Akademski sveta maša – stolnica, 20. 10. 2021

Spoštovani sobratje duhovniki, drage študentke, dragi študentje, profesorice in profesorji; pozdrav vam, g. rektor Univerze v Mariboru, dr. ZDRAVKO KAČIČ; dekan filozofske fakultete dr. DARKO FRIŠ, dekan Fakultete za kmetijstvo in biotehnične vede dr. BRANKO KRAMBERGER, dekan medicinske fakultete dr. IZTOK TAKAČ, predsednik univerze Alma mater Europea, dr. Ludvik Toplak; predstavnik TF, predstavnik Študentskih domov v Mariboru, župnijski upravitelj Univerzitetne župnije Primož Lorbek, s sodelavko s. Simono, dragi bratje in sestre!

Poseben pozdrav velja vam, nove študentke in študenti, ki ste na začetku nove poti. Želim vam, da bi se hitro vključili v novo okolje in v nov način dela. Zakaj je tako pomembno klicati Sv. Duha na začetku te nove poti?

Sveti Duh je tisti, ki ne razsvetli samo razuma, ampak ogreje tudi naša srca. Razum brez srca ustvari inteligenco, ki je ozka in hladna, saj na človeka gleda samo kot na bitje razuma, ki se naslanja samo na dokaze in raziskave, ne dopušča pa obstoja živega Boga, njegove Besede in njegovega vstopanja v naš svet in v naše odnose. Ozek razum, ki je prikrajšan za delovanje Svetega Duha, začne razlikovati resnice, primarne in sekundarne, pomembne in manj pomembne, življenjske od neživljenjskih, moralno obvezne od tistih, ki si jih vsak izbira po svojem okusu, ... kajti merilo sem samo jaz. Kadar Sveti Duh vodi naša srca in razsvetljuje naš razum, je vse to poenoteno in dobi novo perspektivo. Našo pot začnemo sprejemati kot rast iz manj k več, od preprostega k bolj zahtevnemu, od začetnega spoznanja k vedno popolnejšemu. Iz malih semen resnice počasi rastemo k popolni resnici, od skromne ljubezni do tiste darujoče, ki nam jo razodeva Božji Sin na križu.

V današnji Božji besedi iz Pisma Rimljanom (prim Rim 6,12–18) smo slišali, da lahko človek svoje življenje gradi na Bogu ali pa služi svojim čutom in nagnjenjem. Sveti Avguštin to dejstvo opiše na temelju izkušnje iz svojega življenja. Ko je v mladosti iskal užitke, se vdajal telesnim strastem, takrat je duhovno in človeško propadal. Obratno pa je doživljal, ko je končno našel Boga, se z njim osebno srečal, kako ga je to vodilo v svobodo in polno življenje. Svoboda ni v tem, da delaš, kar se ti zahoče. Tovrstna svoboda človeka vedno osami. Takšen je aristotelski bog, je popolnoma svoboden, v smislu, da misli na samega sebe, želi samega sebe, da ne potrebuje nikogar drugega, kakor samega sebe. Tak bog ne ljubi sveta. Je kot sonce, ki ga ljubijo ljudje, ki pa samo ne ljubi nikogar na Zemlji. Zgrešeno pojmovanje svobode v meni ustvari zgrešeno podobo boga, boga ki ni oseben, kot tudi jaz v meni-služkeči svobodi nisem sposoben biti oseben, biti človek. Seveda pa ta svoboda ni pridobljena enkrat za vselej. Potrebna je čuječnost, o kateri nam spregovori današnji evangelij (prim Lk 12,39–48). Ta svoboda je dar, ki ga zares cenimo šele takrat, ko ga izgubimo. V naši miselnosti svoboda velja za pridobljeno pravico, ki mi omogoča, da sam odločam in izbiram, kar se mi zahoče. Kristjani vemo, da je svoboda dar, ki smo ga prejeli s krstom in je sad Jezusovega trpljenja in smrti. Najresničnejša svoboda je svoboda od sužnosti greha, ko smo postali deležni sadov novega življenja po Sv. Duhu.

Drage študentke in študenti, vesel sem, da se udeležujete sv. maš in drugih dejavnosti, ki jih ponuja Univerzitetna župnija tukaj v Mariboru. To župnijo sem ustanovil z željo, da bi v času študija dobili izkušnjo Cerkve, izkušnjo skupnosti, ki hodi skupaj, kjer je središče obhajanje evharistije. Univerzitetna župnija je župnija s svojim župnijskim upraviteljem in vsemi strukturami, ki jih imajo »velike« župnije. Tudi v tej župniji ste povabljeni, da darujete za svete maše in po svojih možnostih podpirate delovanje le te. Sveto mašo lahko darujete za blagoslov študijskega leta, za svojega bodočega moža, ženo in tudi za to, da bi imeli tisti, ki jih Gospod kliče v redovniško ali duhovniško službo, pogum narediti korak odločitve. Zavetnik vaše župnije, sv. Janez Pavel II., je v ob obisku v Sloveniji mladim dejal:

»Dragi mladi, potrudite se, da »boste« Cerkev. Zato s pomočjo bogoslužja, kateheze in bratskega življenja v skupnosti, vedno bolj vstopajte v občestvo z Jezusom. Znova odkrijte krst kot resničnost, ki je nenehno dejavna v vsakem trenutku vašega življenja. Poglobljajte svojo pripadnost Kristusu s pomočjo zakramentov sprave in evharistije. Bodite ponosni, da ste del Cerkve! Vključujte

se v njeno veliko poslanstvo! Sodelujte ponižno in velikodušno v življenju župnije. Potrudite se, da bodo v župniji rasli bratski odnosi in misijonarska zavzetost in se vam bodo lahko pridružili še mnogi vaši vrstniki.«

Tudi jaz vam ponavljam za svetnikom in župnijskim zavetnikom, »potrudite se, da boste Cerkev.« Še enkrat ponovim. »Potrudite se!« Cerkev je šola učenja živeti kot skupnost. Če nas svet uči in utrjuje v »jaz« in »zame« ter »meni«, potem je Cerkev prostor izrekanja »jaz in ti«, »midva« in »mi«. Cerkev ni prostor ideje in abstrakcije, Cerkev je prostor življenja.

Zato vas, drage študentke in študentje, vabim na pot sinodalnosti. Vse krajevne Cerkve so pristopile k temu procesu, ki ima za cilj »sinodalno Cerkev: občestvo, sodelovanje, poslanstvo«. To je čas, ko smo povabljeni, da bolj prisluhujemo Sv. Duhu, po njem pa drug drugemu in se krepimo kot Cerkev. Tudi vaša župnija je povabljena na pot sinodalnosti – pot skupne hoje v poslušanju in odkrivanju talentov. Nič se ne bo spremenilo v naših občestvih, če bomo samo govorili o sinodalnosti, ampak jo bomo prenašali v življenje s tem, da se učimo srečevati drug drugega s srcem, v vsej iskrenosti in s spoštovanjem. Vsako srečanje zahteva odprtost, pogum in pripravljenost biti nagovorjen. Vsi vemo, da se pravo srečanje rodi iz poslušanja. Tukaj smo dostikrat šibki, kajti na naših srečanjih ne znamo ustvarjati resničnega ozračja poslušanja. Potreben je napor in želja, da pustimo vsakemu, da se lahko izrazi in da dobi občutek, da je bil slišan.

Ob življenju v Univerzitetni župniji ne sme trpeti vaš študij. Obratno, mora vas spodbujati, da ta čas strokovne formacije kar najbolje izkoristite, pa tudi, da ste drug drugemu v spodbudo in pomoč.

Drage študentke in študenti,

želim vam, da ne bi pozabili na vašo celostno rast, da boste ljudje srca, kot bi rekel naš blaženi A. M. Slomšek, da boste dobro unovčili darove uma in se s tem pripravili na vaš poklic, po drugi strani pa, da boste zreli v zrele in samostojne in odgovorne osebnosti, da boste jutri v naši družbi lahko prevzemali mesta in naloge, ki bodo vsem v skupno dobro.

Papež vam mladim kliče: *»Mladi, ne dovolite, da vam ukradejo upanje in veselje in vas uporabijo kot sužnje za svoje koristi. Upajte si biti več, ker je tvoje bitje pomembno bolj, kot katerakoli stvar. Če spoznaš, da si poklican za več, za veliko, lahko postaneš to, kar Bog, tvoj Stvarnik ve, da si.«* Papež zaključí: *»Kličí Sv. Duha in hodi z zaupanjem proti velikemu cilju: svetosti. Tako ne boš fotokopija. V polnosti boš ti sam!«* (prim OŽ št. 107)

Naj bo letošnje akademsko leto za vas študentke in študenti, za vas, profesorice in profesorji, za vas, ki vodite študentsko pastoralo, prežeto z Božjim blagoslovom in naj obrodi bogate sadove!

Naj nas spremlja priprošnja bl. A. M. Slomška in varstvo nebeške Matere Marije!

Amen